

„Mohla by som byť, prosím, v druhom oddiele?“ odhodlala sa požiadať.

„Nie!“

„Hrozne by sme chceli byť spolu! Od detstva sa kamarátíme,“ žobronil Lešek, ale Rita neoblomne pokrútila hlavou.

„Nedá sa.“

Vasilisa bola zúfalá, pred očami jej prebleskli tanierne s krupicovou kašou a tlupa kričiacich prvkov nad nimi.

Sergej zachránil situáciu.

„Margarita!“ dobrácky oslovil vedúcu a objal ju okolo pliec.

„Prečo si taká prísna? Od detstva sa kamarátia, ustavične sú spolu, nerozlučná dvojica, dovoľ im, aby boli v jednom oddiele. A ak ti nie sú sympatickí, tak ich zapíš rovno do prvého, k tým najstarším, potom radi utečú do tretieho. No vážne, čo by robili medzi tými krpami?“

„No dobre, tak teda druhý... nech je to aspoň trochu podľa pravidiel,“ povedala Rita a nevedno prečo očervenela.

Sergejev príjemný hlas mal na dievčinu priam magický účinok.

Vasilisa s Leškom dostali potvrdenie o registrácii s pečiatkou a vydali sa za ostatnými širokou alejou vedúcou okolo radu chatiek so sedlovými strechami. V hlavnej budove vystáli dlhý rad a výmenou za formuláre dostali od správkyne kľúče od chatiek číslo trinásť a dvadsaťjeden.

„Paráda!“ spokojne sa ozval Lešek. „Budeme skoro susedia, naše chatky sú hneď oproti sebe.“

„A koľko ľudí býva v jednej chatke?“ Vasilisa si zvedavo obzerala najbližšiu sedlovú strechu.

„Štyria alebo piati,“ odvetil kamarát a náhlivo dodal: „Tak ja idem, o chvíľu sa po teba zastavím. Alebo sa zastav ty, ak budeš hotová skôr... A potom pôjdeme na obed. Neviem ako ty, ale ja by som zjedol tuším aj koňa s kopytami.“

Dvere do chatky číslo trinásť boli pootvorené. Znútra sa

ozývali veselé dievčenské hlasy. Vasilisa vybehla po nízkom vřzgajúcom schodisku na verandu a energicky vkročila dovnútra na hrubý koberec.

Aké bolo jej prekvapenie, keď zbadala svoje spolubývajúce! Na posteliach hneď pri dverách sedeli oproti sebe Dáša a Máša z jej gymnastického družstva. Obe vypleštili svoje bledomodré oči a s úžasom na ňu hľadeli. Vasilisu zakaždým prekvapilo, aké sú si podobné. Dáša s Mášou neboli sestry, ale vyzerali, akoby boli dvojčatá. Dokonca sa aj rovnako tvárili.

„Ahoj,“ pozdravila ich smelo.

„Nazdar...“

Vasilisa nevedela, ako sa má v ich prítomnosti správať, pretože obe patrili k Inginým kamarátkam.

Dievčatá si však vymenili letmé pohľady a samy sa pustili do rozhovoru. Informovali ju, že trénerka Oľga nemohla prísť pre nejaké zdravotné problémy. Už sa azda cíti dobre, ale lekári jej odchod do tábora neodporúčali, aby sa vraj *nenerváčila s tými deckami*.

Vasilise z tej nepríjemnej predstavy zovrelo srdce. Prísna, ale dobrá trénerka bola jediný dospelý človek, ktorý ju spájal s minulosťou. S Ostalou. A odrazu...

„Často sa na teba pýtala,“ dôverne jej oznámila Dáša a Máša hneď dodala:

„Oľga sa bála, či pôjdeš do tábora, keď si nechodila na tréningy. A vôbec, kde si vlastne celý ten čas bola?“

„Odišla som k moru,“ tresla Vasilisa prvé, čo jej napadlo. Okrem toho to bola čiastočne aj pravda.

„Aha.“ Podľa všetkého táto odpoveď dievčatá neuspokojila, ale viac sa nevypytovali.

Vasilisa sa s nimi ešte chvíľu rozprávala o tréningoch a Oľginej záhadnej chorobe. Veď nikdy nemala ani len chrípku! Potom si vybrala posteľ hneď pri okne, rýchlo si vyložila veci zo svojho

1
8
5
9
4
1
3
2
3
7
1
8
12
1

